

Sygn. akt VII U 135/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy T. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 31 grudnia 2013 roku znak:(...)

I. umarza postępowanie w przedmiocie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 03 kwietnia 2015 roku;

II. oddala odwołanie w pozostałej części.

Sygn. akt VII U 135/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 grudnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił T. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż wnioskodawca nie został uznany za niezdolnego do pracy orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 12 grudnia 2013 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył T. M. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Powoływał się na występujące dolegliwości neurologiczne, gastrologiczne i psychiatryczne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

T. M. urodzony (...) w dniu 30 października 2013 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Pozostawał wówczas w zatrudnieniu z (...) Ochrona Sp. z o.o. (k. 1-29 akt rentowych). Po przebadaniu przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 18 listopada 2013 roku nie został uznany za niezdolnego do pracy (k. 39 akt ZUS). Na skutek zgłoszonego sprzeciwu został poddany badaniu przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 12 grudnia 2013 roku nie uznała go za niezdolnego do pracy (k. 70 - akta ZUS).

Organ rentowy od dnia 3 kwietnia 2015 roku do dnia 2 kwietnia 2016 roku przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy (okoliczność bezsporna).

T. M. cierpi na zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa, kręgozmyk L4/L5 z zespołem bólowym i objawami korzeniowymi, nadciśnienie tętnicze, przepuklinę przeponową, zaburzenia adaptacyjne u osoby z nieprawidłowymi cechami osobowości. Schorzenia kardiologiczne nie powodują powikłań narządowych. Układ krążenia jest wydolny. Brak jest ogniskowego uszkodzenia OUN oraz aktywnych objawów korzeniowych. Przepuklina przeponowa powoduje niewielkie dolegliwości kliniczne i wymaga jedynie okresowego leczenia, nie stanowi zatem podstawy do stwierdzenia niezdolności do pracy. Podobnie schorzenia psychiatryczne nie wpływają znacznie na stopień funkcjonowania wnioskodawcy w życiu codziennym (opinia – k. 18-19). W dniu 1 października 2014 roku wnioskodawca przebył operację stabilizacji kręgozmyku, kiedy to nieprawidłowo założono śruby stabilizatora. Kwalifikuje to wnioskodawcę do reoperacji i powoduje, że jest całkowicie niezdolny do pracy od dnia 27 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku (opinie biegłego – k. 51-2, 72).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony, które uznał za wiarygodne oraz opinie biegłych. Sąd przeprowadził dowody z opinii biegłych o specjalności neurologia, gastrologia, psychiatria, kardiologia oraz neurochirurgia. Kolejne dowody z opinii biegłych zostały dopuszczone w związku z zastrzeżeniami zgłaszanymi przez strony. Z wydanych opinii wynika jednoznacznie, że stan zdrowia wnioskodawcy istniejący przed datą 27 września 2014 roku nie daje podstaw do uznania go za niezdolnego do pracy. Dopiero nieprawidłowo przeprowadzona operacja likwidacji kręgozmyku spowodowała nasilenie dolegliwości skutkujących powstaniem całkowitej niezdolności do pracy. Dokumentacja z wcześniejszego leczenia wnioskodawcy oraz przeprowadzone badania przez lekarzy orzeczników ZUS oraz biegłych, nie dają takich podstaw. Opinie te Sąd uznał za wiarygodne jako wszechstronne, szczegółowe, logiczne, odpowiadające na zadane pytania. W opiniach uzupełniających biegli szczegółowo odnieśli się do argumentacji i zarzutów wnioskodawcy. Wnioski wyprowadzone przez biegłych są logiczne i poparte materiałem dowodowym.

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydane w sprawie opinie spełniają te kryteria. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiedało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (postanowienie SN z 3 września 2008 r., I UK 91/08, opubl. w LEX nr 785520).

Odwołanie T. M. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca na dzień złożenia wniosku o prawo do renty (30 października 2013 roku) ani na dzień wydania zaskarżonej decyzji (31 grudnia 2013 roku) nie był niezdolny do pracy. Z tego powodu nie spełnia wszystkich wymaganych przesłanek do nabycia tego prawa i odwołanie należało oddalić.

Od dnia 3 kwietnia 2015 roku wnioskodawca nabył prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, zatem postępowanie w tym zakresie należało umorzyć na podstawie art. 477¹³ §1 k.p.c., który stanowi, że zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji lub wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności zaskarżonego orzeczenia przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.